

Z tytułowym pytaniem zmierzył się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, który badał prawidłowość decyzji wydanej w trybie art. 26 ust. 2 ustawy o odpadach. Przypomnijmy: według tego przepisu w przypadku nieusunięcia odpadów przez posiadacza odpadów z miejsca nieprzeznaczonego do ich składowania lub magazynowania, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, w drodze decyzji wydawanej z urzędu, nakazuje posiadaczowi odpadów ich usunięcie z miejsca nieprzeznaczonego do ich składowania lub magazynowania – z wyjątkiem sytuacji, kiedy to obowiązek usunięcia odpadów jest skutkiem wydania decyzji o cofnięciu decyzji związanej z gospodarką odpadami.

Jak przypomniiał Sąd, przez pojęcie odpady rozumie się każdą substancję lub przedmiot, których posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć lub do których pozbycia się jest obowiązany, a posiadaczem odpadów jest wytwórca odpadów lub osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej będące w posiadaniu odpadów; ponadto domniemywa się, że władający powierzchnią ziemi jest posiadaczem odpadów znajdujących się na nieruchomości. Natomiast pod pojęciem magazynowania odpadów rozumie się czasowe przechowywanie odpadów obejmujące: wstępne magazynowanie odpadów przez ich wytwórcę, tymczasowe magazynowanie odpadów przez prowadzącego zbieranie odpadów, magazynowanie odpadów przez prowadzącego przetwarzanie odpadów (art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy o odpadach).

Idąc dalej WSA wskazał, że stosownie do art. 2 pkt 3 ustawy o odpadach, przepisów ustawy nie stosuje się do niezanieczyszczonej gleby i innych materiałów występujących w stanie naturalnym, wydobytych w trakcie robót budowlanych – pod warunkiem, że materiał ten zostanie wykorzystany do celów budowlanych w stanie naturalnym na terenie, na którym został wydobyty. Tym samym w ocenie Sądu – *a contrario* – materiały takie, wydobyte w trakcie robót budowlanych, a niespełniające warunków z art. 2 ust. 3 ustawy (gdy są zanieczyszczone czy też zostały wykorzystywane poza terenem, z którego zostały wydobyte) stanowią odpady.

W omawianej sprawie ziemia, gruz i kamienie znajdujące się na działce nie zostały wydobyte z ich terenu, ale – na co wskazywała sama strona w toku całego postępowania – pochodziły z sąsiednich nieruchomości, na których prowadzono inwestycje w postaci budowy hal magazynowych i utwardzenia parkingu. Zdaniem Sądu nie miał znaczenia dla sprawy fakt, iż (jak wskazywał Skarżący) znajdująca się na nieruchomości ziemia nie stanowiła odpadu, bowiem strony jedynie czasowo ją przechowywały z zamiarem wykorzystania na cele budowlane. Zamiar ponownego gospodarczego wykorzystania ziemi nie może powodować, że przestaje być ona odpadem – stwierdził WSA. Ponadto wskazał, że z perspektywy stosowania art. 26 ust. 1 i 2 ustawy nie ma znaczenia fakt, że nawiezione odpady mogą się przyczynić do lepszego zagospodarowania gruntu.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 12 stycznia 2022 r., IV SA/Po 987/21

Źródło: [CBOSA](#)